

Sygn. akt II KK 471/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,

w sprawie **M. D.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 października 2019 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego - na
korzyść

od prawomocnego wyroku łącznego Sądu Rejonowego w P.

z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w jego pkt I, w części dotyczącej
rozstrzygnięcia o karze łącznej i przekazuje sprawę w tym
zakresie Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. ustalił, że M.D. został skazany następującymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w P. z dnia 8.10.2015 r., sygn. akt II K 240/15, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z

obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie; na poczet kary zaliczono zatrzymanie w dniach 30 i 31 grudnia 2014 r., uznając dwa dni zatrzymania za równoważne czterem dniom kary;

- 2) Sądu Rejonowego w W. z dnia 30.09.2014 r., sygn. akt XIV K 531/14, za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony 3.08.2014 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na 2 lata próby oraz karę 50 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 10 zł; orzeczono środek karny 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych; postanowieniem z dnia 25.05.2016 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszanej;
- 3) Sądu Rejonowego w W. z dnia 15.02.2016 r., sygn. akt XIV K 681/15, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin miesięcznie; na poczet kary zaliczono zatrzymanie w dniach 12 i 13 lipca 2015 r., uznając dwa dni zatrzymania za równoważne czterem dniom kary;
- 4) Sądu Rejonowego w W. , sygn. akt III K 2008/94, III K 502/98, III K 164/98, VIII K 160/00, III K 1294/04, III K 1432/04, VIII K 605/05, Sądu Rejonowego w P., sygn. akt II K 844/09, II K 975/09, II K 785/10, II K 1384/10, II K 1505/11.

Wyrokiem łącznym z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w P. orzekł w następujący sposób:

- I. na podstawie art. 569 § 2 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1.07.2015 r. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z 20.02.2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, jednostkowe kary ograniczenia wolności opisane w pkt 1) i 3) połączył i wymierzył skazanemu M.D. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie;
- II. na podstawie art. 572 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie wyroków opisanych w pkt 2) i 4);

III. rozstrzygnął, że w pozostałym zakresie jednostkowe wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. zwolnił skazanego od kosztów procesu, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia w dniu 3 marca 2018 r.

Od wyroku tego kasację wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości na niekorzyść skazanego M.D.. Zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 572 k.p.k., poprzez umorzenie postępowania w przedmiocie objęcia węzłem kary łącznej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. sygn. akt XIV K 531/14, co doprowadziło do wydania wyroku łącznego z rażącą obrazą prawa materialnego, a mianowicie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r., wskutek błędnego przyjęcia, iż w zbiegu realnym pozostają przestępstwa osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 8 października 2015 r., w sprawie sygn. akt II K 240/15 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie sygn. akt XIV K 681/15, a następnie połączenie orzeczonych tymi wyrokami kar ograniczenia wolności oraz wymierzenie skazanemu M.D. kary łącznej ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy, podczas gdy zgodnie z powołanym przepisem art. 86 § 1 k.k. kara łączna ograniczenia wolności nie może przekroczyć dwóch lat, w sytuacji gdy przestępstwo popełnione w dniu 16 kwietnia 2013 roku osądzone wyrokiem II K 240/15 Sądu Rejonowego w P. z dnia 8 października 2015 r. pozostawało w zbiegu realnym z przestępstwem osądzonym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt. XIV K 531/14, który to wyrok był jednocześnie pierwszym, w rozumieniu art. 85 k.k., chronologicznie wyrokiem dla tej grupy wyroków, a zatem połączeniu podlegały: kara 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem sygn. akt XIV K 531/14 Sądu Rejonowego w W. oraz kara 10 miesięcy ograniczenia wolności orzeczona wyrokiem sygn. akt II K 240/15 Sądu Rejonowego w P., co obligowało sąd do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator dokonał modyfikacji kasacji przez ograniczenie zakresu jej zaskarżenia tylko co do rozstrzygnięcia o karze łącznej i w związku z tym zmienił kierunek zaskarżenia na korzyść skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w zmodyfikowanym kształcie poprzez wskazanie na naruszenie prawa materialnego z uwagi na orzeczenie przez Sąd Rejonowy kary łącznej ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy, co stanowiło rażącą obrazę art. 86 § 1 k.k., okazała się zasadna.

Rację ma skarżący, że Sąd Rejonowy wymierzając M.D. karę łączną w wysokości 2 lat i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie w ewidentny sposób naruszył art. 86 § 1 k.k., zezwalający na orzeczenie kary łącznej ograniczenia wolności w wymiarze jedynie do lat 2.

Dlatego też Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Rejonowego w P. w jego pkt I w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej i w tej tylko części przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Przy ponownym jej rozpoznaniu Sąd ten ograniczy się do rozpoznania sprawy w zakresie przekazanym, a więc jedynie odnośnie do rozstrzygnięcia o karze łącznej, jako że rozstrzygnięcie w zakresie połączenia kar jednostkowych pozostaje prawomocne (art. 442 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.). Będzie miał przy tym na względzie, aby wymierzona kara łączna odpowiadała wymogom przepisów prawa materialnego.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.